Nevinná lež neexistuje...

COSTA

KNIHA ROKU

2015

„Brilantní, vzrušující a naprosto originální čtení."
PATRICK NESS

STROM LŽÍ

FRANCES HARDINGE

FRANCES HARDINGE

STROM LŽÍ

KNIHY OMEGA

Copyright © Frances Hardinge 2015

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Překlad © Marek Čtrnáct, 2017
Obálka © Pavel Tůma – RITA, 2017
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2017

ISBN 978-80-7585-215-1 (pdf)

FRANCES HARDINGE

STROM LŽÍ

Přeložil: Marek Čtrnáct

Mému otci

Za tichou moudrost a integritu
a za to, že mě respektoval jako dospělou dávno předtím,
než jsem se jí opravdu stala

KAPITOLA 1: VYHNANCI

Loď plula s neúnavným rytmem, ze kterého se zvedal žaludek; jako když někdo kouše prohnilým zubem. I ostrovy, v mlze jen sotva viditelné, vypadaly jako zuby, napadlo Faith. Ne dobré, čisté doverské zuby, ale zuby opotřebované, polámané a křivé, které vyčnívaly z šedého moře, zpěněného a zvířeného. Poštovní loď se zarytě prodírala vlnami a kouř z jejího komína dělal na obloze šmouhy.

„Orlovec," řekla Faith a ukázala prstem. Přitom drkotala čelistmi.

Její šestiletý bratr Howard se otočil příliš pomalu na to, aby toho velkého ptáka uviděl. Jeho bledé tělo a tmavě orámovaná křídla už zmizely v mlze. Přesunul váhu na Faithině klíně a ona sebou škubla. Aspoň se už přestal dožadovat své chůvy.

„To jedeme támhle?" Howard zamžoural na přízračné ostrovy před nimi.

„Ano, Howe." Na tenkou dřevěnou střechu nad jejich hlavami dopadaly kapky deště. Z paluby vál chladný vítr a bodal Faith do tváře.

Navzdory hluku kolem sebe si Faith byla jistá, že z bedny, na které seděla, slyší slabé zvuky. Šustění, sípavé otírání šupiny o šupinu. Faith bolelo, když pomyslela na otcova malého čínského hada, zesláblého chladem, který byl uvnitř a s každým náklonem paluby se v panice svíjel a zase natahoval.

Za ní se ozývaly zvýšené hlasy, které soupeřily s nářkem racků a *fut-fut-fut* velkých koles lodi. Teď, když začínalo pršet, se všichni na palubě hašteřili kvůli malé chráněné oblasti na zádi.

Bylo tam dost místa pro cestující, ale ne pro všechny jejich kufry. Faithina matka Myrtle se snažila, co jí síly stačily, aby dost místa zabrala pro zavazadla své rodiny, a docela se jí to dařilo.

Faith se rychle ohlédla přes rameno a uviděla Myrtle mávat rukama jako nějakého dirigenta, zatímco dva plavčíci skládali na místo Sunderlyovy kufry a bedny. Myrtle byla dnes mrtvolně bledá únavou a až po bradu zahalená do šálů, ale jako obvykle mluvila přes a skrz všechny ostatní. Vřele, sebejistě a neochvějně, s vírou, jakou hezké ženy mívají. Obvykle jsou přesvědčeny, že zdvořilost a rytířství ostatních lidí je provázeno jakousi bezmocí.

„Děkuji vám, támhle, přímo támhle – no, je mi velice líto, že to slyším, ale nedá se nic dělat – na bok, kdyby vám to nevadilo… No, váš kufr mi přijde velice odolný – obávám se, že papíry a projekty mého manžela by tomu počasí příliš neodolaly... Reverend Erasmus Sunderly, ten proslulý přírodovědec, to je můj manžel… Jak velice laskavé! Jsem tak ráda, že vám to nevadí…“

Za ní dřímal na sedadle strýček Miles se svou kulatou tváří. Pospával bezstarostně jako štěňátko na koberci. Faith sjela pohledem za něj k vysoké, tiché postavě vzadu. Byl to její otec ve svém černém kněžském kabátě, vysoké čelo a zahnutý nos měl skryté pod kloboukem se širokým okrajem.

Otec Faith vždycky naplňoval své okolí bázní. I teď upíral svůj nepoddajný baziliščí pohled k šedému obzoru, jako kdyby nevnímal chladný liják, smrad z podpalubí, uhelný kouř, ani to ostudné dohadování a postrkování. Většinu týdnů ho Faith viděla víc na kazatelně než doma, a tak bylo zvláštní podívat se na druhou stranu lodi a vidět ho tam stát. Pocítila píchnutí bolestné sympatie. Dnes nebyl ve svém živlu, jako lev v druhořadém zvěřinci bičovaném deštěm.

Faith seděla na největší bedně rodiny – to jí nařídila Myrtle, aby ji nikdo nemohl vytáhnout ven. Obyčejně se jí dařilo splynout s pozadím, protože nikdo nechtěl věnovat pozornost čtrnáctileté dívce s prkenným výrazem a blátivě hnědým copem. Teď sebou

ale škubala pod rozzlobenými pohledy, spalovaná vším tím studem, co Myrtle nikdy necítila.

Myrtlina drobná postava stála tak, že každý, kdo by se pokusil dát svá zavazadla pod střechu, by musel nejprve projít kolem ní. Nějaký vysoký a široký muž s hrbolatým nosem se kolem ní chtěl podle všeho už už protlačit s kufrem, ale ona se k němu otočila, usmála se, a to ho zastavilo.

Myrtle dvakrát zamrkala a vykulila své velké modré oči, které se upřímně zaleskly, jako by si teprve teď pořádně všimla, že před ní někdo stojí. Její úsměv byl i navzdory unavené bledosti a růžové špičce nosu sladký a důvěrný.

„Děkuji, že jste tak chápavý," řekla. Její hlas se maličko, unaveně, zlomil.

Tohle byl jeden z Myrtliných triků jak zvládat muže. Svůdným chováním dokázala vyvolat stejně snadno a automaticky jako otevřít vějíř. Kdykoliv to udělala, svíral se z toho Faith žaludek. A teď to fungovalo. Dotyčný pán zrudl, úsečně se uklonil a ustoupil, ale Faith viděla, že zlost v něm zůstala. Faith měla vlastně podezření, že si její rodina znepřátelila skoro všechny lidi na lodi.

Howard jejich matku stydlivě zbožňoval a Faith ji, když byla mladší, také viděla v takovém medovém světle. Myrtle navštěvovala dětský pokoj jen vzácně, a když se tak stalo, bylo to skoro nesnesitelně vzrušující. Faith dokonce milovala i ten rituál, když ji upravovali, oblékali a obskakovali, aby byla před každým setkáním řádně reprezentativní. Myrtle působila jako bytost z jiného světa, vřelá, veselá, krásná a nedotknutelná, sluneční nymfa se skvělým smyslem pro módu.

Jenomže v posledním roce se Myrtle rozhodla, že si začne Faith „brát do parády", což podle všeho zahrnovalo, že bez varování narušovala její časové plány, impulzivně ji tahala na návštěvy nebo na výlety do města a pak ji znovu zanechala napospas dětskému pokoji a učebně. A jak už to tak bývá – jak ji Faith

během toho roku poznávala, pozlátko, kterým si ji pokryla, se postupně sloupávalo. Začala mít pocit, že je hadrová panenka, kterou nějaké netrpělivé dítě s nejistou náladou popadlo a hodilo na zem.

Právě teď ale před Myrtle ustupovaly davy. Její matka se s výrazem hlubokého sebeuspokojení usadila na hromadu tří kufrů vedle Faithiny bedny.

„Opravdu doufám, že to místo, které nám zajistil pan Lambent, bude mít nějaký slušný salón," poznamenala, „a že služebnictvo bude vyhovovat. Kuchařka prostě nemůže být *Francouzka*. Sotva můžu vést domácnost, když se moje kuchařka může rozhodnout, kdykoli se jí zlíbí, že mi nebude rozumět…"

Ne že by Myrtle měla nepříjemný hlas, ale ona ho prostě nikdy nenechala umlknout. Její žvanění provázelo rodinu celý včerejší den; bavila se s vozkou námezdní drožky, která je odvezla na nádraží, se strážnými, kteří nastrkali rodinná zavazadla do vlaků do Londýna a posléze do Poolu, s nevrlým správcem chladného hostince, kde strávili noc, i s kapitánem téhle zakouřené poštovní lodi.

„*Proč* tam vlastně jedeme?" přerušil ji Howard. Oči se mu kalily únavou. Tohle byl kritický bod. Buď teď usne, nebo bezmocně vybuchne vzteky.

„Ale to přece víš, miláčku." Myrtle se naklonila a prstem v rukavičce Howardovi opatrně odhrnula z očí mokré vlasy. „Na támhletom ostrově jsou nějaké velice důležité jeskyně, kde pánové objevili tucty chytrých fosilií. A protože nikdo neví o fosiliích víc než tvůj otec, požádali ho, aby sem přijel a podíval se na ně."

„No ale proč jsme s ním jeli *my*?" trval na svém Howard. „Do Číny nás s sebou nevzal. Ani do Indie. Nebo do Afriky. Nebo do Monska." To poslední byl jeho nejlepší pokus o „Mongolsko".

Tohle byla dobrá otázka, kterou si pravděpodobně kladlo docela dost lidí. Včera se v domácnostech po celé Sunderlyovic domovské farnosti objevilo množství kartiček s omluvami

a odřeknutími na poslední chvíli jako nějaké rozpačité, obdélníkové, sněhové vločky. Dnes už se zpráva o neplánovaném odjezdu rodiny jistě šířila jako požár.

Pravda byla taková, že i Faith samotná by moc ráda znala odpověď na Howardovu otázku.

„No, na taková místa bychom nikdy jet nemohli!“ prohlásila vágně Myrtle. „Samí hadi, horečky a lidé, co jedí psy. Tohle je jiné. Budou to takové malé prázdniny.“

„Museli jsme jet kvůli Broučímu muži?“ zeptal se Howard a zkřivil tvář soustředěním.

Reverend, který až dosud nejevil žádné známky toho, že by poslouchal, náhle vtáhl nosem vzduch a nesouhlasně zasyčel. Potom se zvednul.

„Déšť ustává a tenhle salón je příliš přecpaný,“ prohlásil a vyšel na palubu.

Myrtle sebou škubla a podívala se na strýčka Milese, který si mnul oči, aby neusnul.

„Možná bych se měl i já dát trochu do kupy.“ Strýček Miles mírně pozvedl obočí a suše se podíval na svou sestru. Uhladil si v koutcích knír, usmál se a vydal se ze salónu za svým švagrem.

„Kam se poděl otec?“ zeptal se pronikavým hlasem Howard a začal natahovat krk, aby se podíval na palubu. „Můžu jít taky? Můžu dostat svoji pistolku?“

Myrtle na okamžik zavřela oči a její rty se zachvěly, podle všeho v rozčilené modlitbičce za trpělivost. Potom oči znovu otevřela a usmála se na Faith.

„Ach, Faith, ty jsi taková skála.“ Byl to úsměv, jaký Faith věnovala vždycky, láskyplný, ale s náznakem unaveného smíření. „Nejsi zrovna nejživější společnost… ale aspoň nikdy nekladeš žádné otázky.“

Faith se podařilo nasadit nevýrazný chladný úsměv. Věděla, koho Howard myslel tím „Broučím mužem“ a tušila, že jeho otázka byla nebezpečně blízko tomu, aby ťala do živého.

Během posledního měsíce žila rodina ve zmrzlé mlze nevyřčeného. Pohledy, šepot, drobné změny v chování, neznatelně přerušené kontakty. Faith si té změny všimla, ale důvod uhodnout nedokázala.

A potom, jednou v neděli, když se rodina vracela z kostela, k nim přistoupil muž v hnědém plstěném klobouku a představil se, s velkým pohupováním, ukláněním a úsměvem, který nikdy nepronikl až k očím. Že prý napsal článek o broucích a zda by uznávaný reverend Erasmus Sunderly nezvážil možnost napsat k němu předmluvu… Uznávaný reverend ji nezvážil a návštěvníkova vytrvalost v něm vyvolala ještě větší zlobu. Ten cizinec „využíval známosti", což porušovalo všechny dobré mravy a reverend mu to nakonec také naplno řekl.

Úsměv onoho milovníka brouků povadl do čehosi méně příjemného. Faith si stále pamatovala tichý jed, který zazněl v jeho odpovědi.

„Odpusťte, domníval jsem se, že se vaše slušnost vyrovná vašemu intelektu. Přitom, jak se šíří ta pověst, reverende, bych se domníval, že budete *rád*, když najdete nějakého muže zabývajícího se vědou, který je stále ochoten potřást vám rukou."

Když si Faith vybavila ta slova, znovu jí ztuhla krev v žilách. Nikdy se jí ani nesnilo o tom, že uvidí, jak někdo jejímu otci vmete do očí takovou urážku. A co bylo ještě horší, reverend se od toho cizince se zuřivým mlčením odvrátil bez toho, že by požadoval vysvětlení. Mrazivý opar Faithina podezření začínal krystalizovat. Něco se šuškalo, a její otec věděl co, i když ona sama nikoliv.

Myrtle se mýlila. Faith byla plná otázek, které se stáčely a svíjely jako ten had v bedně.

Á, ale to nejde. Nesmím tomu *podlehnout.*

Ve Faithině hlavě to vždycky bylo *to*. Nikdy tomu nedala jiné jméno, protože se bála, že by *tomu* tím nad sebou dala ještě větší

moc. *To* byla závislost, tohle věděla. *To* bylo něco, čeho se vždycky vzdávala, až na to, že se toho nikdy nevzdala doopravdy. *To* byl pravý opak Faith, jak ji znal svět. Faith – tu hodnou dívku, Faith – skálu. Opak spolehlivé, nudné a důvěryhodné Faith.

Nejtěžší vždycky bylo odolat nečekaným příležitostem. Bez dozoru ponechaná obálka, ze které vykukoval čistý a lákavý dopis. Odemčené dveře. Bezstarostná konverzace, při které lidé nebrali v úvahu, že by je třeba mohl někdo poslouchat.

Faith v sobě měla hlad, a dívky hlad mít neměly. Měly u stolu jen tak trošku zobat a stejně tak se i jejich hlavičky měly spokojit se skrovnou dietou. Několik okoralých lekcí unavené guvernantky, nudné procházky, bezmyšlenkovité kratochvíle. Jenomže ono to *nestačilo*. Faith přitahovaly vědomosti – jakékoli vědomosti – a krást je, aniž by ji někdo viděl, to jí přinášelo nádherné, jedovaté potěšení.

Ale právě v tuhle chvíli byla její zvědavost specificky zaměřená a nesla naléhavé ostří. Právě v tomhle okamžiku by její otec a strýček Miles mohli mluvit o Broučím muži a o důvodech pro náhlý exodus její rodiny.

„Matko… můžu se chvíli procházet po palubě? Můj žaludek…“ Faith se skoro přiměla uvěřit vlastním slovům. Opravdu se jí svíraly vnitřnosti, ale bylo to vzrušením, ne trhavými pohyby lodi.

„Tak tedy dobrá – ale kdyby na tebe někdo mluvil, neodpovídej mu. Vezmi si deštník a dej pozor, abys nespadla přes palubu. A vrať se dřív, než nastydneš.“

Jak tak Faith pomalu přecházela podél zábradlí a na deštník jí dopadalo přerývané mrholení, přiznala si, že se *tomu* zase poddává. Vzrušení jí proudilo žilami jako tmavé víno a vyhánělo všechny její smysly do bolestivé ostrosti. Pomalu odešla z dohledu Myrtle a Howarda a velmi silně si uvědomovala každičký pohled namířený k ní. Ale jeden pohled za druhým se jejím sledováním unavil a zase z ní sklouzl.

Přišla její chvíle. Nikdo se nedíval. Rychle se přesunula po palubě a zmizela mezi bednami, nahromaděnými u třesoucího se a umouněného komína lodi. Vzduch chutnal po soli a ona se cítila plná života.

Mihla se z jedné skrýše do druhé; sukně si držela u těla, aby nezačaly vlát ve větru a neprozradily její polohu. Její široká hranatá chodidla byla tak neohrabaná, že když se na ně někdo pokusil vyrobit módní boty, neměl to zrovna jednoduché. Tiše a s nacvičenou obratností se usadila na prknech.

Faith si našla skrýš mezi dvěma bednami. Viděla odtamtud na otce a strýčka, kteří stáli necelé tři metry daleko. Vidět svého otce, aniž by on viděl ji, to jí přišlo jako zvláštní svatokrádež.

„Utíkat ze svého vlastního domova!" vykřikl reverend. „To smrdí zbabělostí, Milesi. Nikdy jsem se od tebe neměl nechat přesvědčit, abych opustil Kent. A k čemu to bude, když odjedeme? Pověsti jsou jako psi. Když před nimi utečeš, začnou tě pronásledovat."

„Ano, Erasme, pověsti jsou opravdu jako psi." Strýček Miles zamžoural skrz svůj skřipec. „A loví ve smečkách a od pohledu. Musíš se na nějaký čas stáhnout ze společnosti. Teď, když jsi pryč, najdou si něco jiného, co budou moci pronásledovat."

„Tím, že jsem se odplížil pryč pod rouškou temnoty, Milesi, jsem tyhle psy *nakrmil*. Použijí můj odjezd jako důkaz proti mně."

„To je možné, Erasme," odpověděl strýček Miles s neobvyklou vážností, „ale byl bys raději, aby tě soudilo pár farmářů s ovcemi tady, na odlehlém ostrově, nebo důležití lidé v Anglii? Vykopávky na ostrově Vane, to byla ta nejlepší výmluva pro tvůj odjezd, jakou jsem dokázal najít. A jsem rád, že ses rozhodl mé argumenty přijmout.

Včera ráno si lidé po celé zemi u snídaně četli ten článek v *Inteligenceru*. Kdybys zůstal, donutil bys tím celé své okolí rozhodnout se, jestli tě mají podporovat nebo zavrhnout, a přitom, jak se ta pověst šířila, by se ti možná jejich rozhodnutí nemusela líbit.

Erasme, jedny z nejčtenějších a nejuznávanějších novin v zemi tě odsoudily jako lháře a podvodníka. Jestli nechceš vystavit Myrtle a děti všem těm ostnům a zkouškám skandálu, tak se do Kentu vrátit nemůžeš. Dokud tvé jméno nebude očištěno, nečeká tam nikoho z vás nic dobrého," ukončil strýček Miles.

KAPITOLA 2: VANE

Lhář a podvodník.

Tahle slova Faith bzučela v hlavě, zatímco pokračovala v té provlhlé procházce a bezmyšlenkovitě zírala na ostrovy, kolem kterých proplouvali. Jak mohl někdo *jejího otce* podezírat z podvodu? Jeho bezútěšná a strašlivá upřímnost byla chloubou a zhoubou rodiny. U jejího otce jste vždycky věděli, jak si stojíte, i když jste třeba zrovna stáli ve sněhové vánici jeho nelibosti. A co vůbec strýček Miles myslel tím „podvodníkem"?

Když se Faith vrátila do přístřeší salónu, strýček Miles a její otec už byli zase na svých místech. Faith se znovu posadila na bednu s hadem. Nikomu se nedokázala podívat do očí.

Strýček Miles zamžoural skrz skřipec na almanach, potřísněný skvrnami od deště – vypadalo to, propánakrále, jako by jejich rodina opravdu byla na dovolené – a potom se zadíval na moře.

„Támhle!" Ukázal. „*To* je Vane."

Ostrov, ke kterému se blížili, původně nevypadal moc veliký, ale Faith si brzy uvědomila, že to, co vidí, je jeho užší konec. Teprve když ho loď začala obeplouvat podél jeho delšího boku, pochopila, o kolik je větší než ty ostatní. Velké černé vlny se tříštily o tmavohnědé útesy a vyhazovaly do vzduchu divoké oblouky pěny.

Tady nikdo nežije, byla její první myšlenka. *Tady by se nikdy nikdo nemohl rozhodnout žít. Musí to být místo pro vyvržence. Pro zločince, jako jsou ti trestanci v Austrálii. A pro lidi, co utíkají – jako my.*

Jsme vyhnanci. Možná tu budeme muset žít navěky.

Propluli kolem mysů plných puklin ve skalách a kolem hlubokých zátok, kde se podél pobřeží krčily osamělé budovy. Potom loď zpomalila, namáhavě zatočila, zatímco vířila vodu, a vplula do hlubšího zálivu s přístavem. Byl obklopený vysokou zdí, za kterou stoupaly řady domů s prázdnýma očima a břidlicovými střechami, kluzkými od deště. Tucty malých rybářských loděk se nakláněly a krčily rameny. Pletence jejich lan v té mlze vypadaly jako duchové. Křik racků začal být ohlušující, všichni se hašteřili v téže falešné tónině. Na palubě nastalo hemžení, lidé si společně vydechli a začali připravovat svá zavazadla.

Když loď zastavila u přístaviště, znovu se hustě rozpršelo. Mezi vším tím křikem, házením lan a manévrováním s lávkami strčil strýček Miles do několika dlaní mince, a Sunderlyova zavazadla pak byla cizíma rukama hrubě dopravena na břeh.

„Reverend Erasmus Sunderly s rodinou?“ Na přístavní hrázi stál hubený muž v černém kabátu a z širokého okraje jeho klobouku se lila voda. Byl čistě oholený, měl příjemnou a ustaranou tvář, i když momentálně poněkud promodralou chladem. „Pan Anthony Lambent posílá pozdravy.“ Formálně se uklonil a předal Faithinu otci silně navlhlý dopis. Faith si přitom všimla těsně padnoucí bílé štóly kolem jeho krku a uvědomila si, že ten člověk je, stejně jako její otec, kněz.

Reverend si přečetl dopis, kývl na znamení souhlasu a natáhl ruku.

„Pan… Tiberius Clay?“

„Přesně tak, pane.“ Clay mu uctivě potřásl rukou. „Jsem na Vane kaplanem.“ Faith věděla, že kaplan je něco jako nižší kněz, najatý, aby pomáhal rektorovi nebo vikáři, který měl příliš mnoho farností nebo práce. „Pan Lambent mě požádal, abych se vám jeho jménem omluvil. Chtěl se s vámi setkat osobně, ale ten náhlý déšť…“ Clay zkřivil obličej směrem k olověným mračnům. „Hrozí zde nebezpečí, že se nově vykopané díry zaplní vodou, a tak se pan Lambent ujišťuje, že je vše zakryté.

Prosím, pane – dovolíte, aby vám někteří z mých mužů pomohli se zavazadly? Pan Lambent poslal svůj kočár, aby vás, vaši rodinu a vaše věci odvezl do Býčí zátoky."

Reverend se neusmál, ale jeho zamumlaný souhlas v sobě měl jistou vřelost. Kaplanovo formální chování si zjevně vysloužilo jeho uznání.

Jejich rodina přitahovala pohledy, tím si byla Faith jistá. Že by se ten tajemný skandál už donesl až na Vane? Ne, asi šlo prostě jen o to, že byli cizinci, a to cizinci zatížení absurdním množstvím zavazadel. Slyšela kolem nějaké tlumené šuškání, ale nedokázala v něm najít žádný smysl. Zdálo se jí, že je to jenom zvuková směsice bez jakýchkoli souhlásek.

Nakonec byla Sunderlyova zavazadla s určitými obtížemi uspořádána do neforemné děsivé věže na střeše velkého a dost opotřebovaného kočáru a přivázána pásy. Uvnitř bylo právě dost místa na to, aby se tam k Faith a její rodině vmáčkl ještě kaplan. Kočár vyrazil, kodrcal po dlažbě, až z toho Faith drnčely zuby.

„Vy jste přírodovědec, pane Clayi?" zeptala se Myrtle a rezolutně přitom ignorovala vrčení kol.

„V této společnosti se mohu prohlašovat jen za pouhého diletanta." Clay reverendovi vysekl malou, vlhkou poklonu. „Mým učitelům v Cambridgi se ovšem podařilo natlouct do mé tupé lebky něco málo geologie a přírodní historie."

To Faith vůbec nepřekvapilo. Mnoho přátel jejího otce byli duchovní, kteří se k přírodním vědám nachomýtli stejným způsobem. Jako syny gentlemanů, jejichž osudem byla církev, je poslali na dobrou univerzitu, kde se jim dostalo úctyhodného vzdělání hodného gentlemanů – klasické řečtiny, latiny a něco vědy. A tahle ochutnávka někdy stačila k tomu, aby vyvolala závislost.

„Já k vykopávkám přispívám především jako fotograf – to je taková moje záliba." Kaplanův hlas zněl hned veseleji, když se zmínil o svém koníčku. „Kreslíř pana Lambenta měl bohužel

tu smůlu, že si hned prvního dne zlomil zápěstí, a tak se synem zaznamenáváme objevy pomocí mého fotoaparátu."

Kočár vyjel z malého městečka, které Faith připadalo spíš jako vesnice, a vydal se nahoru po hrbolaté klikaté cestě. Pokaždé, když sebou trhl, Myrtle nervózně sevřela okenní rám a všichni ztuhli.

„Támhleta stavba na mysu, to je telegrafní věž," poznamenal Clay. Faith dokázala jen tak tak rozeznat široký, zašlý hnědý válec. Brzy poté minuli malý kostel se zužující se věží na levé straně. „Fara je hned za kostelem. Doufám, že mi prokážete tu čest a přijdete během svého pobytu na Vane na čaj."

Zdálo se, že ten kopec dělal kočáru problémy. Skřípání a kodrcání bylo tak silné, že Faith jen čekala, kdy upadne nějaké kolo. Konečně se kočár rozechvěle zastavil a ozvalo se dvojí ostré zaťukání na střechu.

„Omluvte mě." Clay otevřel dveře a vylezl ven. Nahoře se ozval živý rozhovor směsi angličtiny a francouzštiny, který Faithino necvičené ucho nedokázalo rozluštit.

Clay se znovu objevil ve dveřích, tvář svraštělou trápením a starostmi.

„Velice se omlouvám. Zdá se, že tu máme jisté dilema. Dům, který jste si pronajali, se nachází v Býčí zátoce, a tam se lze dostat jen dvěma způsoby: buď po dolní cestě, která vede kolem pobřeží, nebo po horní pěšině, která vede přes hřeben a potom na druhé straně dolů. A já jsem se právě dozvěděl, že dolní cesta je zaplavená. Je tam sice vlnolam, ale když je příliv a silný příboj…" Svraštil čelo a vrhl omluvný pohled na kabonící se nebe.

„Předpokládám, že ta vysoká cesta je delší a únavnější trasa?" zeptala se bryskně Myrtle, s jedním okem na nerudném Howardovi.

Clay sebou škubl. „Je to… velice příkrá cesta. Vozka mě vlastně informoval, že kůň by ji v tomto, éé, stavu zátěže kočáru nezvládl."

„Chcete snad říct, že budeme muset vystoupit a *jít pěšky*?“ Myrtle ztuhla a její malá, pohledná brada nabyla neoblomného výrazu.

„Matko,“ zašeptala Faith, která vycítila, že situace spěje do slepé uličky. „Já s sebou mám deštník a nevadí mi jít kousek…“

„Ne!“ vyštěkla Myrtle, právě tak nahlas, aby Faith zrudla. „Jestli se mám stát paní nové domácnosti, nedovolím, abych při prvním setkání vypadala jako utopená krysa. A ty taky ne.“

Faith ucítila, jak jejími vnitřnostmi cloumá narůstající příliv frustrace a vzteku. Chtěla vykřiknout: *Co na tom záleží? Noviny nás právě teď trhají na kusy – vážně si myslíš, že nás lidi budou nesnášet ještě víc, když budeme mokří?*

Kaplan se tvářil utrápeně. „V tom případě se obávám, že kočár bude muset jet nadvakrát. Poblíž je stará chata – vyhlídka, ze které se pozoruje moře a rybáři hledají hejna sardinek. Možná, že bychom tam mohli nechat vaše bedny, dokud se pro ně kočár nebude moci vrátit? S radostí bych tam zůstal a dával na ně pozor.“

Myrtlina tvář se vděčně rozzářila, ale manžel její odpověď utnul.

„Nepřijatelné,“ prohlásil Faithin otec. „Promiňte, ale některé z těchto beden obsahují nenahraditelnou flóru a faunu, a já *musím* co nejdříve dohlédnout na to, aby byla nainstalována v domě, protože jinak zahyne.“

„No, mně tedy vůbec nevadí počkat v té chatě a ušetřit koně *mé* váhy,“ prohlásil strýček Miles.

Clay a strýček Miles sesedli a osobní kufry a truhly rodiny byly jedna po druhé vyloženy, až zůstaly jen bedny a krabice se vzorky, které byly na střeše. I potom vozka upíral pohled na to, jak je kočár propadlý, křivil obličej a gestikuloval na znamení, že je pořád příliš nízko.

Faithin otec se nijak nepokoušel vystoupit a přidat se k ostatním mužům.

„Erasme…“ začal strýček Miles.

„Musím zůstat se svými vzorky,“ přerušil ho ostře reverend.

„Možná bychom tu mohli nechat alespoň jednu z vašich beden?“ zeptal se Clay. „Je tu jedna bedna označená ‚různé odřezky‘, která je mnohem těžší než ty ostatní…“

„*Ne*, pane Clayi.“ Reverendova odpověď byla rychlá a chladná jako sníh. „Tato bedna je *obzvláště* důležitá.“

Faithin otec vrhl chladný, odtažitý pohled na svou rodinu. Přejel očima přes Myrtle a Howarda a pak se zadíval na Faith. Začervenala se; věděla, že hodnotí její váhu a význam. Žaludek se jí propadl, jako kdyby ji někdo posadil na veliké váhy.

Dělalo se jí nanic. Nemohla čekat na to ponížení, až její otec ohlásí své rozhodnutí.

Nejistě vstala a na své rodiče se přitom ani nepodívala. Tentokrát jí Myrtle nic neřekla. Stejně jako Faith, i ona slyšela reverendovo tiché rozhodnutí a pokorně se odvrátila, aby nepřekročila neviditelnou hranici.

„Slečno Sunderlyová?“ Claye evidentně překvapilo, když uviděl, jak Faith vylézá z kočáru a její boty přitom se šplouchnutím dopadly do čekající louže.

„Mám deštník,“ řekla rychle, „a doufala jsem, že se trochu dostanu na čerstvý vzduch.“ Tahle malá lež jí ponechala aspoň špetku důstojnosti.

Vozka znovu zkontroloval úroveň podvozku a tentokrát přikývl. Když kočár s chrastěním odjížděl, Faith se vyhýbala pohledu svých společníků; její tváře byly i v tom studeném větru rozpálené ponížením. Vždycky věděla, že ji otec klade níž než Howarda, svého drahocenného syna. Teď ale věděla, že se řadí až někam pod „různé odřezky“.

Chata byla vestavěná do úbočí kopce obráceného k moři; byla nahrubo vytesaná z tmavého, lesklého místního kamene, měla skloněnou břidlicovou střechu a malá, nezasklená okna. Podlaha uvnitř byla posetá špinavými kalužemi. Bubnování deště na střeše zpomalovalo.

Strýček Miles s Clayem přitáhli dovnitř rodinné kufry a bedny, jednu po druhé, zatímco Faith si vytřásla čepec, ze kterého kapala voda; cítila se strnule a k ničemu. Teprve, když jí u nohou se zaduněním přistála otcova bezpečnostní schránka, poskočilo jí srdce. V zámku byl klíček.

V téhle schránce byly všechny otcovy soukromé papíry. Jeho deníky, jeho poznámky k výzkumu, jeho korespondence. Možná v ní byla i nějaká stopa k tomu tajemnému skandálu, který je dohnal až sem.

Odkašlala si.

„Strýčku – pane Clayi – můj… můj kapesník a oblečení jsou hrozně mokré. Nemohla bych mít malou chvilku na…“ Odmlčela se a ukázala na svůj promočený límec.

„Á – jistěže!“ Clay se zatvářil trochu poplašeně, jako se pánové tváří často, když hrozí nebezpečí nějakého tajemného úkazu týkajícího se ženského oblečení.

„Vypadá to, že déšť už zase polevuje,“ poznamenal strýček Miles. „Pane Clayi, co kdybychom si na chvíli vyšli na útes, abyste mi mohl říct víc o těch vykopávkách?“ Oba muži vyšli ven a jejich hlasy se po chvíli vzdálily.

Faith si klekla k bezpečnostní schránce. Kůže, kterou byla potažená, jí klouzala v prstech a ona uvažovala, jestli si nemá sundat ty mokré, přiléhavé rukavičky, ale věděla, že by to trvalo příliš dlouho. Přezky byly ztuhlé, ale jejímu uspěchanému tahání nakonec podlehly. Klíček se otočil v zámku. Víko se otevřelo a ona uviděla krémově zbarvené papíry pokryté různými rukopisy. Teď už Faith zima nebyla. Obličej ji pálil a ruce ji brněly.

Začala ty dopisy otvírat, opatrně je vytahovat z obálek a držet je za okraje, aby je neušpinila nebo nepomačkala. Zprávy z vědeckých časopisů. Dopisy od vydavatele jeho pamfletů. Pozvánky z muzeí.

Byla to pomalá, obtížná práce a ona úplně ztratila pojem o čase. Konečně narazila na dopis, jehož text přitáhl její pozornost.

„… zpochybňují pravost ne jedné, ale všech fosilií, které jste přinesl před zraky vědecké komunity a na nichž je založena vaše reputace. Tvrdí, že jsou přinejlepším záměrně upravené, přinejhorším se pak jedná o vyložené padělky. Říkají, že nález z New Faltonu jsou dvě umně zkombinované fosilie a hlásí nález stop lepidla v křídelních kloubech…“

Někdo zaklepal na dveře a Faith nadskočila.

„Faith!“ Byl to hlas jejího strýčka. „Kočár se vrátil!“

„Chviličku!“ zavolala a rychle dopis složila.

Přitom zjistila, že na jejích mokrých bílých rukavičkách je velká modrá skvrna. S hrůzou si uvědomila, že ten dopis zašpinila a zanechala na něm šmouhu ve tvaru palce.

KAPITOLA 3: BÝČÍ ZÁTOKA

Jak se tak kočár kodrcal po vysoké cestě, Faith pevně svírala ruce, aby skryla skvrnu na rukavičce. Bylo jí nanic z toho, jak se nenáviděla. Kdyby se její otec probral svými dopisy, okamžitě by našel důkaz jejího zločinu. Kdo jiný byl s tou bezpečnostní schránkou sám? Brzy by vydedukoval, že to musela udělat ona.

Chytil by ji. *Zasloužila si*, aby ji chytil. Co to s ní jenom bylo?

A přesto její mysl celou tu dobu oždibovala text toho dopisu a vřela pobouřením ve jménu jejího otce. Jak by někdo mohl věřit tomu, že je kterýkoli z jeho nálezů padělek, natožpak ta slavná Newfaltonská fosilie?

Všichni se shodli na tom, že je pravá. Všichni. Tolik dalších gentlemanů-expertů ji prohlíželo, šťouchalo do ní, vybuchovalo nad ní nadšením, psalo o ní. Jeden časopis ji nazval „Newfaltonským Nefilimem", i když její otec jí tak nikdy neříkal, a prohlásil, že se jedná o „nález desetiletí". Jak by se mohli všichni mýlit?

Musí mít nepřátele. Někdo se otce určitě snaží zničit.

Když přejeli přes vrchol kopce a začali sjíždět po hrubé, klikaté cestě, už se smrákalo. Konečně kočár zpomalil a Faith zahlédla žlutou záři linoucí se z otevřených dveří.

Byl to starý farmářský dům s břidlicovou střechou, postavený z hnědých kamenů s ostrými hranami, které vypadaly jako rozbitý karamel. Na druhé straně dlážděného dvora stála stáj a stodola. Za nimi se zvedala kopule skleníku, jejíž skleněné tabulky měly v tom polosvětle mléčnou barvu. Ještě dál byl trávník a potom okraj tmavého, nezarovnaného hájku, a matný obrys, který možná patřil nějaké další budově.

Kočár se šploucháním projel kalužemi a zastavil. Clay vyskočil a vytáhl Faith ven, zatímco strýček Miles dával vozkovi spropitné.

„Dobrý večer!“ Kaplan se narychlo uklonil Faith a strýčku Milesovi. „Nebudu vás v tom dešti zdržovat!“

Z domu vyběhl sluha a začal vykládat zavazadla. Strýček Miles a Faith se pod ochranou deštníku rozběhli k otevřeným dveřím. Vyzáblá žena středního věku ustoupila stranou, aby mohli vstoupit.

„Pan Miles Cattistock a slečna Sunderlyová? Já jsem Jane Velletová – hospodyně.“ Měla hluboký, jakoby mužský hlas a malé, bystré, neodpouštějící oči. Její šaty měly pruhy v odstínech tmavozelené a byly upnuté až vysoko ke krku.

Hala byla temnější, než Faith čekala, jediné světlo vycházelo ze dvou luceren postavených na parapetech. Ve stropě byly černé trámy. Faith cítila ve vzduchu paetrolej a spoustu dalších pachů, které jí říkaly, že tenhle dům je starý a usazený do svého vlastního způsobu existence a není to její domov.

Za chvíli už seděla před planoucím krbem vedle strýčka Milese a Myrtle s miskou horké polévky v rukou. Jestli Myrtle cítila nějakou lítost nad tím, že nechala svoji dceru u cesty, dobře to skrývala. Byla růžová a plná účelnosti a podle všeho už stihla provést průzkum nového bydliště své rodiny, které shledala žalostně nedostačujícím.

„Oni tu nemají *vůbec žádný plyn*,“ informovala Faith jevištním šepotem. „Ve městě prý nějaký je, ale tady venku budeme přežívat s petrolejkami a svíčkami. *Nemají tu kuchařku*, jenom hospodyni, služku a sluhu. Ti všichni pracovali pro minulé nájemníky – dvě staré invalidní dámy – a potom zůstali v domě. Vaření prý ‚zvládala‘ hospodyně se služkou. Jak ale zvládnou pětičlennou rodinu? A není tu žádná chůva pro Howarda – Faith, dokud někoho nenajdeme, budeš se o něj muset starat ty.“

„Kde je otec?“ zeptala se Faith, když se její matka odmlčela, aby se mohla nadechnout.

„Hned jak dorazil, vydal se najít domov pro nějaký botanický vzorek," odpověděla unaveně Myrtle. „Skleník na něj zřejmě nestačí. Místo toho už je celou věčnost v letohrádku a obskakuje tam tu svoji rostlinu."

„V letohrádku?"

„Zdá se, že je to nějaká stará věž." Místností přešla hospodyně a Myrtle si odkašlala. „Paní Velletová, co je ten letohrádek *zač*?"

„Původně to měla být hlídková věž, madam," odpověděla okamžitě paní Velletová, „která by sloužila ke zpozorování Napoleonových lodí. Tady na Vane se nikdy nestavěly pevnosti jako na Alderney. Pán, kterému dům tehdy patřil, se rozhodl, že by si měl jakožto správný Angličan vybudovat vlastní obranu."

„A byla mu ta věž k něčemu?" zeptala se Myrtle.

„No, než ji dokončil, došly mu peníze, madam, a potom válka skončila," odpověděla paní Velletová. „Nějaký čas ji používali jako sklad na jablka… ale zatékalo tam."

„Dost zvláštní místo pro rostlinu," přemítala Myrtle a povzdechla si. „V každém případě, nikdo ho nesmí rušit ani se k tomu letohrádku přibližovat. Ta rostlina je prý hrozně choulostivá a exotická a neškolený pohled by způsobil, že jí opadají všechny listy nebo tak něco."

Faith si říkala, jestli se její otec do té opuštěné věže neuchýlil proto, že to bylo jediné místo, kde mohl být sám. Bolelo ji u srdce. Věděla, že některá velká zvířata se oddělí od smečky, když jsou zraněná.

Dokonce i Myrtle, která měla vždy připravenou konverzaci, začala ochabovat. Po dlouhé cestě je člověk vyčerpaný jako štětec tažený po velkém plátně. Když si Myrtle všimla, že Faith padá únavou hlava, řekla jí, aby šla spát.

„Ty máš ten nejmenší pokoj, miláčku," řekla jí Myrtle, „ale s tím se nedalo nic dělat. Nevadí ti to, že ne?"

Paní Velletová se chopila svíčky a nabídla se, že ji doprovodí do jejího pokoje. Když procházely halou, nakoukla Faith za jedny

dveře a zjistila, že jeden malý salón si zabral zvěřinec jejího otce. Ještěři zírali skrz sklo. Postarší vombat ze spánku popotahoval a škubal sebou; v poslední době skoro nic jiného nedělal. Faith se zamračila, když si uvědomila, že nevidí hada.

U jedné stěny haly byla hromada kufrů a beden její rodiny. Faith si nevěřícně uvědomila, že skoro až úplně vespod té hromady je bedna s hadem. Nechali ji ve studené hale, jako kdyby to byla nějaká krabice na klobouky.

Faith k ní přiběhla, přikrčila se vedle ní a přitiskla k ní ucho. Vůbec nic tam neslyšela.

„Paní Velletová – mohla byste prosím zařídit, aby mi tuhle bednu odnesli do pokoje?"

Faithin pokoj byl, jak se ukázalo, maličký, ani ne z poloviny tak velký jako její ložnice doma. Mihotavý oheň v krbu vrhal světlo na umyvadlo s naštípnutým mramorovým vrškem, starý prádelník a postel s nebesy, jejíž závěsy pravděpodobně ještě pamatovaly nějakého jiného monarchu. Ve stínech za prádelníkem dokázala Faith tak tak rozeznat další dveře s velkými zástrčkami.

„Přála byste si přinést posset*, než půjdete spát?" zeptala se hospodyně.

„Máte nějaké mrtvé myši?" Jakmile Faith ta slova vypustila z úst, uvědomila si, že to asi nebyla ta nejlepší odpověď. „Můj otec má užovku nádhernou!" vysvětlila rychle a viděla, jak se obočí paní Velletové zvedlo o další zlomek palce. „Maso… malé kousky čerstvého masa budou stačit," koktala a tušila, že asi nedělá právě nejlepší první dojem. „A nějaké hadry. A… posset by mi přišel opravdu vhod, děkuji vám."

Teprve když byla v pokoji sama, otevřela bednu a vytáhla z ní klec. Užovka byla svinutá do osmičky na dně, hladká a černá

---

* Pozn. překl.: Posset je kořením ochucený nápoj z teplého mléka a vína nebo piva.

kromě občasných zlatých a bílých záblesků. Faith ten vzor vždycky připomínal procesí se svíčkami procházející inkoustově černým lesem. Doma na faře trávila s otcovým malým zvěřincem spoustu času, a dokonce ho měla celý na starosti, když otec nebyl doma, ale tenhle had byl vždycky jejím oblíbencem. Otec ho před osmi lety přivezl z Číny.

Když Faith sáhla dovnitř a pohladila ho po zádech, ulevilo se jí, když sebou had trochu škubl. Přinejmenším byl naživu. Postavila klec na prádelník, dál od studeného průvanu u dveří, ale také ne moc blízko ohni. Tohle byl had z chladnějšího podnebí a příliš mnoho tepla by ho zabilo stejně jistě jako příliš málo.

Paní Velletová se vrátila, předala jí svazek suchých hadrů a misku hovězích odřezků a znovu odešla. Faith strčila hadry do klece, aby posloužily jako hnízdo, a ze džbánu u postele hadovi dolila misku s vodou. Masa si had nevšímal, ale vyhříval se a koupal se ve vodě.

Teprve, když si Faith byla jistá, že se had nepřeplazí přes práh smrti, vzpomněla si na tu skvrnu od inkoustu na své rukavičce. Pokoušela se ji odstranit studenou vodou ze džberu u postele, ale marně. Nakonec rukavičky schovala pod matrací.

Faithiny šaty byly tyrani. Nemohla přejít přes prašnou cestu, čelit dešti, sedět v proutěném křesle ani se opřít o nabílenou zeď, aniž by se něco poškodilo, ušpinilo, uhladilo nebo ztratilo naškrobení. Vždycky stačilo jediné šlápnutí vedle, aby se její oblečení stalo důvodem cítit se provinile. *Eliza musela strávit hodiny tím, že kartáčovala to bláto z tvého lemu…*

Co hůř, byly to zrádci. Pokud potají vyklouzla ven nebo se schovala ve skříňce či se opřela o zaprášené dveře, aby poslouchala, její oblečení na ni hned žalovalo. I když si toho její rodina nevšimla, služebnictvu to neuniklo.

Faith odešla na kutě, ale zjistila, že nemůže usnout. Skrz matraci a prostěradlo ji píchaly prameny koňských žíní. Závěsy kolem postele se nedaly pořádně zatáhnout a pouštěly dovnitř

průvan, ze kterého jí vyskakoval lepkavý pot. Ten dlouhý den se jí otiskl do mozku, a když zavřela oči, viděla šedé nebe a tmavé, neklidné vlny.

Vítr chrastil okenicemi a zastrčenými dveřmi a ona v jeho kvílení občas zaslechla vzdálené burácení, jakoby z hrdla nějakého zvířete. Věděla, že to musí být šálení větru, ale její fantazie jí vymalovala nějakou velkou černou bestii na mysu, co vyje v bouři.

Přemýšlela, jestli je její otec stále ve svém samovyhnanství v letohrádku. Faith někdy měla pocit, že mezi nimi existuje nějaké spojení, něco jako skrytý kořen, co spojuje mangrovník s jeho malými rašícími „dětmi". Na chvilku se pokoušela si to spojení představit a říkala si, že by možná nějakým způsobem dokázal její city zachytit, když je bude cítit dost silně.

Já ti věřím, řekla mu ve své hlavě. *Ať si kdokoli jiný říká, co chce, já ti věřím.*

Faith náhle probudilo bušení rychlých kroků na dřevě. Otevřela oči, a když se podívala na neznámá nebesa nad hlavou, do hlavy se jí nahrnuly vzpomínky.

Roztáhla závěsy kolem postele a napůl čekala, že uvidí, jak někdo pobíhá po jejím pokoji. Ty kroky zněly tak blízko, jen pár metrů od její hlavy. Samozřejmě tam nikdo nebyl, ale když se zaposlouchala, uslyšela je znovu, a tentokrát to rytmické skřípání pochopila. Byl to zvuk člověka běžícího po schodech.

Schodiště pro služebnictvo! Její pokoj musel být blízko něj, tak blízko, že je slyšela skrz zeď. Faith vstala a začala se krást kolem místnosti a přikládat ucho ke stěnám. Pocítila triumfální zamrazení, když našla místo, kde byly zvuky nejjasnější. Dokonce dokázala rozeznat vzdálený šum konverzace.

Většinu lidí by takový objev pobouřil. Celý smysl schodiště pro služebnictvo byl v tom, aby sluhové a služky mohli přicházet a odcházet bez toho, že by si jich rodina byla nucena všímat.

K čemu tedy bylo, když si služebnictvo uzurpovalo vaši pozornost a budilo vás za úsvitu? Faith to ale neotravovalo; dávalo jí to šanci naslouchat neviditelnému světu služebnictva.

I když to samozřejmě nebude používat k *tomu.*

Zástrčky na těch tajemných dveřích kus za prádelníkem byly rezavé, ale nakonec je Faith uvolnila. Dveře byly zaseklé, ale pak se zachvěním povolily a Faith zjistila, že mrká ve slunečním světle.

Byla to malá střešní zahrada, jejíž bledé kamenné desky byly plné skvrn od rosy. Kolem okraje se táhla mříž z tepaného železa obtěžkaná liánou, takže sem zezdola nebylo vidět. Bílé kamenné dětičky, poďobané lišejníkem a časem, držely kamenné nádoby, ze kterých přetékala fialová tařička. Na druhém konci Faith uviděla malou, liánou obrostlou branku a za ní kamenné schody, které pravděpodobně vedly dolů na zem.

Cítila, jak se jí na tváři objevuje úsměv. Kdyby *měla* sklony slídit, teď by měla svou vlastní soukromou cestu, jak nepozorovaně odejít z domu nebo do něj vejít.

Oblékla se a pokračovala v průzkumu. Když scházela po hlavním schodišti, automaticky počítala schody a učila se, které vržou a kterým se dá věřit, že budou diskrétní. Faith se přistihla, že si v duchu dělá poznámky o tom, které zástrčky a západky bude třeba diskrétně naolejovat.

Ne! Faith se *toho* vzdává.

Brzy půjde k biřmování, připomněla si, a při té myšlence pocítila obvyklé škubnutí strachu. Potom už ji církev a Bůh budou brát jako dospělou. Její hříchy budou jen její vlastní. Samozřejmě, vždycky cítila, jak se jí nad hlavou houpe nesmrtelný soud jako nějaké obrovské, smrtelně vážné kyvadlo, ale její mládí bylo křehkým štítem – výmluvou. Teď už začínala být tak vysoká, že by ji to kyvadlo mohlo jediným tajemným zhoupnutím srazit. Se všemi svými zlozvyky musela skončit.

Nicméně, mumlal podlý hlas v její hlavě, tenhle dům v Býčí zátoce vykazoval určitý potenciál.

Když Faith vstoupila do pošmourné, dřevem obložené jídelny, našla tam svou matku, jak kárá služku, hezkou, tmavovlasou, vznětlivou, asi tak patnáctiletou dívku, které v koutcích úst věčně pohrával úšklebek.

„Ne, Jeanne, takhle to rozhodně nepůjde!“ Myrtle ukázala na prkénko, které služka držela; ležely na něm dva bizarní dlouhé bochníky, jaké Faith ještě nikdy neviděla. „Když žádám o chléb a máslo, očekávám krajíce ukrojené z *opravdového* bochníku chleba, *takto* silné.“ Myrtle ukázala půlpalcovou mezeru mezi palcem a ukazováčkem. „Postarejte se o to, buďte tak hodná.“

Služka krátce našpulila rty, jako pokrčení ramen v obličeji, a odešla i s prkénkem.

„Tohle je tedy dům!“ vykřikla Myrtle. „Včera v noci jsem sotva zamhouřila oka. Jsem si jistá, že ty pokoje nebyly vyvětrané. A co byl proboha ten hrozný zvuk, který tu celou noc duněl a burácel?“

„Prý to je Velký černý býk,“ řekl jí se zábleskem v oku strýček Miles. „Když zuří bouře, vyskočí z útrob země a řve na nebesa. Nebo, lépe řečeno, jedná se o naprosto přirozený jev způsobený větrem, který vane skrz mořské jeskyně.“

„No, já si myslím, že to od domácího nebylo hezké, pronajmout nám to místo a nezmínit se o řvoucím přízračném dobytku,“ odpověděla ostře Myrtle.

„Á, jenomže podle místních pověr bys na tomhle ostrově sotva našla jediný palec, který by *neměl* svůj vlastní přízrak,“ odpověděl s úsměvem strýček Miles. „Clay mi včera vyprávěl některé příběhy – lkající ženy, lodě duchů a tak dále. Ach ano, a zdá se, že během války s Francouzi byl Vane doupětem pašeráků. Jeden z nich prý před svou smrtí někde zakopal velký poklad a jeho duch se k němu už padesát let marně snaží někoho zavést.“

„Ten asi nebude moc dobrý v šarádách," zamumlala si sama pro sebe Faith, když se posadila ke stolu.

„No, přejdeme-li k pozemštějším záležitostem, zdá se, že nám tu dnes ráno nechali dvě navštívenky." Myrtle se podívala na svého manžela. „Jedna je od doktora Jacklerse, drahý – prý doufá, že bude mít to potěšení, aby se tu dnes ve dvě hodiny zastavil a vzal tě na vykopávky.

Ta druhá je od pana Lambenta a píše se tam, že ve čtyři hodiny se v jeho domě sejde místní geologická společnost a že by ti všichni byli zavázáni, kdyby ses zúčastnil coby čestný host. Nabízí, že pro nás pošle svůj kočár."

Reverend vrhl krátký, zasmušilý pohled na svou ženu, sklonil hlavu na znamení, že ji slyšel, a dál tiše snídal.

„Možná bychom se na ty vykopávky měli s doktorem Jacklersem jít podívat *všichni*," navrhl s nadějí strýček Miles. „Mohli bychom si z toho udělat rodinný výlet."

„Šlo by to?" Faith vrhla vzrušený, prosebný pohled na své rodiče. V knihovně svého otce na faře strávila dlouhé hodiny studiem knih věnovaných pravěkým zvířatům a žasla nad skicami kostí dávno vyhynulých tvorů. Představa, že by viděla opravdové, živé vykopávky, ji nadchla.

Myrtle se podívala na svého manžela, který vrhl nepřítomný pohled na všechny u stolu a odkašlal si.

„Nevidím důvod, proč ne," řekl.

Jeanne se vrátila a jemně, s výrazem strojené nevinnosti, položila prkénko a znovu vyšla ven. Dlouhé bochníky byly s agresivní důkladností rozsekané na půlpalcové krajíce, což nepřežily. Cáry chleba ležely v hromadě šrapnelů z kůrky, slepené do hrudek kousky másla.

„Jeanne!" zavolala Myrtle za odcházející a příhodně hluchou služkou. „Jeanne! Ach, to už je příliš! Budu muset vyčinit paní Velletové – to tedy budu muset!"

Shora se ozvala tlumená rána, zvuk malých, bezstarostných utíkajících nohou, a potom několik experimentálních zabouchnutí dveří. Myrtle sebou škubla a podívala se na svého manžela, který se s chladným výrazem nesouhlasu mračil na strop. V tuhle dobu nemělo být Howarda ani vidět, a slyšet už teprve ne.

„Faith," řekla polohlasem Myrtle, „byla bys tak hodná, posnídala dnes s bratrem a potom mu pomohla s učením?" Ani se nepodívala, jak na to Faith bude reagovat.

Faith vrhla poslední toužebný pohled na kedgeree*, slaninu, toust a marmeládu a vstala ze židle.

Myrtle kdysi Faith vysvětlila, jak správně vydávat příkazy služebnictvu. Museli jste je formulovat jako otázky, protože jinak by to znělo nezdvořile. *Přinesla byste čaj? Mohla byste prosím promluvit s kuchařkou?* Ale místo toho, aby věta skončila stoupavým tónem, nechali jste svůj hlas klesnout, abyste dali najevo, že to vlastně žádná otázka není a že se od nich nečeká, že řeknou ne.

Faith napadlo, že přesně tímhle způsobem mluví její matka s ní.

Howardovi přidělili dva sousedící pokoje, „noční pokoj", kde měl spát, a „denní pokoj" určený pro jeho hry, hodiny a jídlo.

„Nesnáším je," řekl, když přisrkával ke svému toustu vodu. „V té tmě tady jsou krysy. Nemůžu spát bez Skordle." „Skordle" byla Howardova uspěchaná výslovnost „slečny Caudleové", jeho chůvy, která doma v Kentu obvykle spala v jeho pokoji. Faith měla v skrytu duše jméno „Skordle" docela ráda a myslela si, že to zní jako nějaké mytické zvíře.

Ani Faith neměla dětské pokoje zrovna ráda, ale z jiných důvodů. Poslední rok se cítila jako houpačka, která se neohrabaně

---

* Pozn. překl.: Kedgeree je jídlo obsahující rýži, vejce, ryby apod. Původně z Indie, ale Britové si ho, jak už je jejich zvykem, přizpůsobili vlastní chuti.

kymácí mezi dětstvím a dospělostí. Nejjasněji to vždycky bylo vidět u jídla. Někdy zjistila, že přes noc s rychlostí kouzelné fazole dorostla do dospělosti a dostalo se jí té cti, že mohla jíst se svými rodiči v jídelně. A potom se bez jakéhokoli varování ocitla zpátky v dětském pokoji s Howardem a jedla ovesnou kaši, zatímco příliš malá židle sténala pod její váhou.

Jídlo v dětském pokoji bylo „prosté“ a „zdravé“, což obvykle znamenalo, že nemělo žádnou chuť a že ho vařili tak dlouho, dokud nekapitulovalo. Denní pokoje byly tím jídlem cítit, bramborami, rýžovým mlékem a dvakrát převařeným skopovým. Ten pach ve Faith vyvolával pocit, jako by na sobě měla svoji starou kazajku, která jí byla příliš malá. Svědilo to.

„Druhá ruka!“ Faith se natáhla, jemně vzala Howardovi z levé ruky lžíci na ovesnou kaši a dala mu ji do pravé. Byl to obvyklý boj.

Ta těžká část přišla po snídani, když ho musela dostat do jeho modrého kabátku. Tenhle kabátek musel Howard nosit na všechny své hodiny a nenáviděl ho. Levý rukáv kabátku byl přišitý k boku, takže Howardovi držel levou ruku uvězněnou v kapse, aby ji nemohl používat.

Myrtle trvala na tom, že Howardovo paličaté používání levé ruky je jen „přechodné“ – nic, s čím by bylo třeba dělat si starosti, pokud se to nebude podporovat. Ale chůva, kterou měl před Skordle, byla příliš shovívavá a Howard si vypěstoval určité „zlozvyky“.

„Víš, co říká matka! Musíš se naučit správně jíst a psát, než půjdeš do školy!“ Plán byl takový, že Howarda pošlou do internátní školy, až mu bude osm.

Howard svraštil obličej, tak jako vždycky, když někdo zmínil školu. Faith spolkla malý uzlíček zahořklosti a závisti.

„Máš veliké štěstí, Howe. Někteří lidé by byli vděční, kdyby dostali šanci chodit do dobré školy.“ Faith nezmínila, že jedním z těch lidí je i ona sama. „Poslouchej! Když si vezmeš kabátek